

עשי'ן פרי' מי תשא תשע"א

דעה חכמה לנפשך

פרשת כי תשא

שיחות הר"ן

נשמתין חרתין

פרי' תרומה תשע"א

שיחות קודש
מאת מו"ר שליט"א

יוצא לאור ע"י מכון
"יום החכמה"

שע"י ישיבת "תורת הכהן" ללימוד הנגלה והנסתר
רח' אהלי יוסף 4, ירושלים עיר"ק תובב"א

**להלן רשימת שיעורי התורה
המתקיימים בבית מדרשינו במשך השבוע**

שיעורים באידיש

- ❖ שיעור בנמרא מסכת בבא בתרא, מפי הרח"ג המפורסם ר' יהושע כהן שליט"א, בימים א'-ה' בין השעות 4:00-5:00 אחה"צ.
- ❖ שיעור בשער הכוונות למהרה"ו זי"ע, מפי מו"ר הגה"צ שליט"א, בימים א'-ה' בין השעות 7:00-8:30 בערב.

שיעורים בלשח"ק

- ❖ שיעור בספה"ק שיהות הר"ן, מפי מו"ר הגה"צ שליט"א, וסדר התרת קללות לפי מנהג הרש"ש זי"ע, בליל שישי בשעה 8:00.
- ❖ שיהת קודש ברעווא דרעווין שלוש סעודות (מוזמן צה"כ דר"ת).

ניתן לשמוע שיעורי מו"ר שליט"א ב"קול הלשון"

- ❖ **שיעורים באידיש:** טל' 03-6171086 (באמריקא: 6469777900 בענגלאנד: 1617985500)
 - שיעור בספה"ק אוצרות חיים - שיעור מס' 1 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-61)
 - שיעור בספה"ק רהובות הנהר, נהר שלום, סידור הרש"ש - שיעור מס' 3 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-63)
 - שיעור בחסידות (פר' השבוע) - שיעור מס' 2 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-62)
 - שיעור בספר נתיב מצוותיך ואוצרות חיים - שיעור מס' 5 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-65)
 - שיעור בשעה"כ שבת - שיעור מס' 6 (באמריקא ובענגלאנד: 3-4-37-66)
 - שיעור בספר אדיר במרום לרמח"ל (טל' 03-6171041) - שיעור מס' 2 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-62)
- ❖ **שיעורים בלשח"ק:** טל' 03-6171041 (באמריקא: 6469777900 בענגלאנד: 1617985500)
 - שיעור בספר התניא - שיעור מספר 1-2 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-1)
 - שיעור בספה"ק שיהות הר"ן (ושער יהו"א) - שיעור מס' 3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-3)
 - שיעור בספה"ק ליקוטי מוהר"ן - שיעור מס' 1-3 (באמריקא ובענגלאנד: 2-6-5-2-4)
 - שיעור בספה"ק עץ חיים - שיעור מספר 1-1 (באמריקא ובענגלאנד: 2-7-5-2-1)
- ❖ **שיעורים באנגלית:** טל' 03-6171002 2-4-9

כמו כן ניתן לשמוע כל השיעורים בזמן אמירתם בטל' 03-6171002 (באמריקא: 6469777900). אפשר להשיג הקלטות השיעורים ממערכת קול הלשון בטל' 02-5816622. ניתן לקבל את הקונטרס מידי שבוע בדואר אלקטרוני ע"י משלוח בקשה לכתובתנו:

tc7@neto.bezeqint.net

ויהי רצון שבכח התורה הקדושה נזכה להתדבק בו ית' כראוי
ולעשות רצונו בלבב שלם למען לא נבוש ולא נכלם לעולם ועד
ונזכה בולנו יחד לכיאת משיח צדקינו בב"א.

מכון "יום החכמה"
ת.ד. 5245 ירושלים
טל': 057-3153884 טלפקס: 02-5889584

דא"ה רעוא דרעוין פרשת כי תשא-שבת פרה תש"ע

**וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: כִּי תֵשֵׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְפָקְדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֹּפֶר נַפְשׁוֹ לַה' בְּפָקֶד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם
גִּזְף בְּפָקֶד אֹתָם: (שְׁמוֹת ל', י"א-י"ב)**

רחוקים מזה אלף מדרגות ויותר מזה, אעפ"כ זה שייך לכל יהודי לפי עניינו ומדרגתו. היינו שגם בימינו אלה שאנו רחוקים וטמאי מת, מ"מ יש בחינת פרה אדומה שאנו צריכים לקבל לזה שייכות לזכות להשגת סודות התורה והדביקות בו ית'.

א. עליית הדביקות דייקא ע"י עבודות פשוטות

ובאופן כללי ברא השי"ת את הבריאה בסוד מי זאת עולה מן המדבר, די ש ענין של מי ויש ענין של זאת. ישנן שתי עבודות בכלליות, מי הוא עבודת ההתבוננות באלקות שצריך לחשוב בתוה"ק ושמות ויחודים ומראות עליונות, שהכל ע"י התבוננות שהוא בהי' מי, וזה עובר דרך הלב והמה. כי הלב הוא הפתיחה לפתוח המוחין העליונים ע"י שהאדם מתבונן באלקותו ית', אזי הלב פותח המוחין.

ובהי' זאת' הוא שייך לשכינה הק' שהיא עומדת על נה"י, שם סוד הדיבור ומעשי המצוות. וממילא אע"פ שיש עבודת 'מי', להתבונן בכל עת באלקות ולהתדבק בדביקות ויחודים ואחדות ה', והשתוקקות

ידועה הקושיא מדוע הוצרכו למנות אותם ולתת כופר נפש שלא יהיה בהם נגף, לכא' היה עדיף שלא למנות אותם כלל. והנה הרה"ק מקאמארנא מביא על הפסוק כי תשא את ראש בני ישראל שזה בגי' ב' פעמים שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. כי עיקר נשיאת ראשם של ישראל הוא ע"י שעוסקים בסוד ק"ש של שחרית וק"ש של ערבית. ולכן צריך לתת מחצית השקל. כי עבודת ק"ש הוא יחודא עילאה, ולכן צריך לתת איש כפ"ר אותיות ש"ך ופ"ר וי"א כלים הנשברים שעל ידם סוד מיינ נוקבין יחד עם מ"ד שהוא סוד יחודא עילאה. מי זאת עולה מן המדבר מתרפקת על דודה. שבחי' 'מי' עולה דייקא ע"י זאת'. כמו שאמר המשיח לבעש"ט הק' כשיפוצו מעיינותיך הוצה ויוכלו לייחד יחודים כמותך אז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רחמים ורצון.

והנה החיד"א זי"ע כותב שבוודאי זכה מהרח"ו להטהר בטהרת פרה אדומה, וכדומה לו עוד צדיקים גדולים שזכו לקבל האור של פרה אדומה. ובודאי שאין לנו שום השגה דהשגה בכונת הענין. אעפ"כ כל ענין שכתוב אצל הצדיקים, אפי' שאנו

אחד מישראל יש בו בחי' ראש בני ישראל הוא בחי' יהודא עילאה שבו שזה נתעלה ע"י יהודא תתאה. כי אפי' שהוא דבוק ביהודים ודביקות לפי בחינתו, צריך להוריד עצמו למחצית השקל השני אפי' שיש שם פירוד וסוד פרה אדומה והדינים הקשים דבי"ע, בבחי' מעשי המצוות והתפילה בפשיטות שבערכין הוא נקרא בי"ע לגבי הדביקות והיהודים. אעפ"כ אדרבה 'מי זאת עולה' שע"י שיוורד לעבודות הפשוטות, בזה זוכה לעלות מן המדבר להתרפק על דודו.

ולכן יורד הצדיק לעבודות פשטיות, תפילה בדיבור וקיום המצוות בפשטות, בין שעה שלפניה לשעה שאחריה שאז הוא דבוק באא"ם והיהודים העליונים. וזהו ענין מחצית השקל שזה גורם שלא יהיה נגף היינו שלא יהיה נפרד ח"ו על ידי מעשי המצוות בפשטיות, אלא אדרבה מזה מתעלה העלאת מ"ן ועל ידי זה נתייחדים יהודי הדביקות באופן עליון ביותר.

וזה עבודת הצדיקים שמייחדים יהוד עליון בכל דיבור ומעשה, ולפני כן הוא דבוק באורות העליונים ואח"כ שהוא מצמצם עצמו לרדת לדבר הדיבור בפשטות ואח"כ חוזר להתדבק באא"ם באופן יותר עליון כי בזה נתעלן המ"ן. ודייקא ע"י בחי' ש"ך ופ"ר מזה נעשה בחי' איש כפר נפשו, שע"י נתעלה אתערותא דלתתא לגלות אור היחוד באש קודש לה'.

ב. עבודת האדם להביא מנחת עני כשהוא ב'דלי דלות'

אי' במדרש שהשי"ת לא גילה לאברהם אבינו את הסוד של מנחת עני, שהוא

לאחדותו ית' בדביקות פנימי והמשכת המוחין ע"י הלב, מ"מ אעפ"כ צריך שבחי' מי תעלה ע"י זאת, ביתא עילאה הוא ההתבוננות באלקות שע"י עולים מדרגא לדרגא, זה צריך לעלות ע"י בחי' זאת. כמו החסידים הראשונים אפי' שהתבוננו באלקות ונתדבקו בביתא עילאה שעה אחת קודם התפילה, בהתבוננות ודביקות בכל העולמות בשתיקה בלא דיבור. אעפ"כ דיברו אח"כ שעה אחת, בסוד ביתא תתאה בחי' זאת, ולכן זכו לעלות עוד שעה אחר התפילה בסוד התבוננות אלקות וזכו לעלות לדביקות ויהודים גבוהים יותר. כיון שדיברו דיבורי התפילה בפשיטות. אפי' שהצדיקים דבקים בדביקות עליון בסוד מי, כיון שיוורדים לבחי' 'זאת', ומתפללים בפשיטות, לכן עולים היהודים יותר ויותר בעומק, כי העולמות בי"ע מעלים את האצי'. כמו שמהרנ"ת מאריך בהל' תפילת המנחה ע"פ דברי רביה"ק בלקו"מ סי' מ"ט.

כי הצדיקים דבקים בכל עת בשמות ויהודים בבחי' מי, ולכא"ו מה צריך להם לדבר דיבורים פשוטים, אלא שעיקר עליית ביתא עילאה דייקא על ידי ביתא תתאה, ואפי' בחי' ראש בני ישראל שהוא דבוק בשמות ויהודים, גם הוא יש לו עליה ע"י זה שנתן מחצית השקל, שעוסק בבחינת בי"ע, בחי' זאת.

ולכן צריך דייקא למנות את בני ישראל, כי ענין המניין הוא סוד הפירוד בחי' בי"ע, שהוא ענין התפילה בפשיטות והעסק במעשי המצוות. כמו החסידים הראשונים שהגם שהיו דבקים ביהודים עליונים מ"מ ירדו שעה אחת להתפלל בפשיטות. וכן כל

ג. כשאדם בתכלית הירידה יעלה לתפילה בבחי' צעקת הלב

ולכן גילה השי"ת למושה רבינו סוד עשירית האיפה שהוא קרבן מנחה שמביא בדלי דלות. כמו סוד פרה אדומה שהוא סוד המלכות כשהיא בתוך פ"ר דינים והיא כולה אדום, בבחינת מטמא טהורים ומטהר טמאים, אף על פי שבאמת רצון ה' שיצמצם האדם את עצמו בצמצום אמתי לרדת מהיחודים ודביקות הלב להשי"ת, לצמצם את עצמו בסוד מחצית השקל שהוא בחינת בי"ע, לרדת בפועל לדיבור ולמעשי המצוות.

אבל כשהוא בדלי דלות פחות מבן עשרים ופחות מבן י"ג, שהוא מה שהצדיק האמת כשהוא ממשיך האור משורש הראשון, כשהצדיק דבוק בדביקות ויחודים עליונים, כל יהוד שהצדיק דבוק בו הוא שער של העולמות עליונים, והצדיק צריך לפתוח כל שער של העולמות על ידי תפילה, וזאת התפילה היא עמוק מני עמוק, בסוד השתיקה וההעלמה הכי גדולה בחי' בעתיקא תליא מילתא. וזה נמשך כביכול בסוד קטני הדעת שאין להם שכל, בבחינת חרש שאינו שומע ואינו מדבר, היינו החרשים האלה שאין שומעים בקול הצדיקים ממילא אינם מדברים, שלכן אינו עוסק בתפילה ותורה. אבל בפנימיות לבם בודאי צעק לבם אל הויה, והצדיקים ממשיכים האור לתוך בחינת דלי דלות, לכן משתמש הצדיק האמת בהיכלות גבוהים מאוד לפתוח אותם להשתמש עם צמצום כזה בסוד מחצית השקל, במקום גבוה מאד.

סוד עמוק מכל עמוק, כי באמת ענין מחצית השקל כתיב בו 'כל העובר על הפקודים' שהוא עבודה פשוטה שכל אחד צריך להתפלל שחרית מנחה מעריב וחצות, שזה שייך לכל אחד מישראל, כל כי יהודי שייך לתפילה ולמעשי המצוות בחי' מחצית השקל, ולכן יהודי צריך בודאי להוסיף הוין ממחצית השקל לפני כן ואחרי כן להתדבק בבחינת ראש בני ישראל לאותיות שהם לפני אותיות רא"ש היינו אותיות שב"ת שהוא הדביקות בעולמות ויחודים עליונים, ועל ידי זה יש לו שקל שלם בדביקות אלקות.

אלא שיש ענין של מנחת עני שמביאים בדלי דלות, כי יש אנשים שנפלו לדלי דלות ומוצא את עצמו בתוך הפ"ר דינים, כמו"ש בתורה מבן עשרים שנה יתן תרומת ה', עשרים שנה הוא בחי' אדם שיש לו קצת מוחין, ויש מי שהוא דלי דלות שאין לו מוחין של בן עשרים, ואפי' לו מוחין של בן י"ג כי נפל לדלי דלות, ואין לו מוחין אפי' לא מחצית של שקל, הוא רוצה לפתוח פיו להשי"ת ואין הדיבורים יוצאים מפיו, הדיבור סגור ממנו, כי נפל לבחי' דלי דלות, גם כשרוצה ללמוד קצת תורה, הגמ' סגורה ממנו ח"ו, ואינו מבין מה שכתוב בה, אין מצטיירין במחו דברי המשנה והגמ', ומסתכל בספר זה או אחר ולא נקלט במחו כלום, והוא מבולבל במח ובלב, אין לו בהירות כלל בעבודת ה', שזהו בחי' כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו, משה הוא סוד השכל והדעת שזה מסתלק מן האדם, כשהאיש משה נעלם מהאדם הוא בבחי' דלי דלות, חלילה וחלילה כשהשי"ת מסלק הדעת מן האדם אזי הוא בסכנה נוראה מאד.

קרבן של דלי דלות. שהצדיקים משתמשים בזאת המדרגה הנמוכה שע"ז הם פותחים הבחינות הכי גבוהות בסוד כתר מלכות בראשה, כי זאת הבחי' שהיא למטה למטה מקושר לדרגה הכי עליונה שהצדיקים פותחים שעריהם למעלה למעלה.

ה. הדל לא ימעיט לתת מחצית השקל, הוא סוד מנחת עני שמביא בעת הירידה בצעקת הלב

וזוהו ענין תיקון הכללי שיר פשוט כפול משולש מרובע אור הפרה אדומה, מהרת נשמות ישראל השרשי, שהצדיק האמת מגלה איך לתקן ולטהר את נשמות ישראל ע"י התיקון הכללי, ולסלק הטומאות מת מהם, שאפי' זה שנפל לטומאת מת והוא סגור מכל הקדושות לגמרי, הלב סגור, והמח והלב סתומים ואטומים, מ"מ ע"י בחי' צעק לבם אל ה' יכול בוודאי בכח הצדיק שמשתמש בזאת הבחינה בחי' דלי דלות, בזה פותח שערי אז תתענג על ה' בבחי' בעתיקא תליא מילתא שע"ז מתגלה השיר שיתער לעתיד, והם מתדבקים בשעשועים העליונים, אעפ"כ בכל היכל והיכל ובין כל דרגא ודרגא צריך עוד פעם להשתמש בסוד התיקון הכללי, ובזה מתעורר סוד מיינ נוקבין בחי' פרה אדומה וכח התפילה בתוך מצב של הדינים ודלי דלות.

ו. סוד התפילה במחשבה עמוקה כשהוא בתכלית הירידה כמו דרגת הצדיקים שממשיכים תיקון הכללי

כי אף על פי דאי' בזה"ק ש'במחשבה לא עביד מירי, ובאדם רגיל לא סגי

ד. הצדיק מגלה סוד תיקון הכללי, צעקה מעומק הלב שממשיך מדות הרחמים

כי באמת יש מחצית השקל לכל ישראל, כמובא בתוס' שמחצית השקל היה כפרה לכל ישראל גם לנשים וגם לקטנים, אבל יש בחי' רוחנית של מחצית השקל בסוד צעקת הלב לה' בדלי דלות, הוא סוד התיקון הכללי שהוא שיר פשוט כפול משולש מרובע, שסוד הדבר שבשם הויה העליון שורש כל היהודים הצדיקים מעוררים מ"ן ומ"ד בסוד אור ישר ואור חוזר, בחי' שיר פשוט כפול משולש ומרובע שהוא סוד אור חוזר, ע"י שהצדיקים עוסקים בייחודים עליונים ויודעים שבעתיקא תליא מילתא, שבסוד עתיק הוא אור פשוט מלמעלה למטה, אבל הצדיק יודע שהמלכות גנוזה בעתיקא כביכול בסוד שיר פשוט כפול משולש מרובע הוא סוד אור חוזר שברדל"א, בחי' המלכות הגנוזה שם, לכן צועקים בלבם אל ה' בייחודי אורות דעתיק בסוד אז תתענג על ה', במקום הזה שהם מתענגים על הויה שם יודעים איך לקיים בחי' צעק לבם אל ה' כי המלכות גנוזה שם.

והוא בכחי' בעתיקא תליא מילתא ששום מלאך ושרף אין לו השגה בזה המקום, כי הוא בהעלם והעלמה דהעלמה, שהוא מה שהלב של האדם הכי פשוט מישראל צעק לבו אל ה', אפי' שהוא נדמה לאדם קר ומגושם אבל באמת אינו כן, אלא לבו כוסף ומתגעגע וצועק אל ה' בפנימיות פנימיות לבו. ואפי' שהוא לא יכול לדבר דיבור לפני השי"ת, לכל הפחות צריך להביא

ז. מטמא טהורים, מי שאינו שפל בעצמו וחושב שהוא טהור, אינו זוכה לסוד התפילה העמוקה מצעקת הלב

וזהו פרה אדומה סוד התפילות שיש בכל היכל והיכל בעולמות העליונים, במקומות כאלה שאין שם דיבור בבחי' ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, כי שם בעתיקא תליא מילתא בסוד עשירית האיפה וצריך אפר פרה להכנס למקומות כאלה, ומי שאין לו בחי' אפר פרה שאינו אפס ואין בעיני עצמו כמו אדם הכי גרוע, אם אינו בעומק שברון הלב כאדם ששבור לגמרי, אזי במחשבה לא עבד מידי וזה מטמא טהורים כי מי שהוא בבחי' טהור שהוא סתם עבודת האדם, אזי מטמא אותו ענין המחשבה העמוקה, כי הוא בן עשרים וצריך להביא מחצית השקל, היינו לפי מדרגתו בוודאי צריך דייקא מעשי המצוות בפשטות ודיבורי התפילה בפשטות. כי יש לו מוחין כבן עשרים שנה. אזי אפי' שעיקר העבודה הוא לייחד יהודים אבל כמו החסידים הראשונים שהוצרכו אחר הדביקות לרדת לדבר דברי התפילה בפה. ואח"כ לשוב אל היהודים.

אבל כשהצדיק עולה למדרגה עליונה ומקושר לסוד דלי דלות, בסוד פרה אדומה ונכלל באין הגמור במקום שהמלכות גנוזה דרדל"א בסוד אז תתענג על ה', שם הוא סוד פרה אדומה שמטהר טמאים, כיון שהוא מרגיש עצמו טמא ממש, שמרגיש עצמו אפס ואין ממש, כמו שראינו אצל גדולי הצדיקים, וירד משה מן העם אל החר, שהגיע למקום הירידה שמרגיש עצמו עני בדלי דלות ממש, לכן הפרה אדומה מטהרת

במחשבה בלבד, ועיקר העבודה הוא תפילה בדיבור, וכן מעשי המצוות כמו מחצית השקל כפשוטו, ורק בבחינת עמקות המחשבה בעומק עמקים שם הוא נחשב כמו דיבור. וזה לא רק כשהוא במצב של עמקות ומוחין דגדלות, אלא שזה הן מחמת גדלות הן מחמת שפלות, היינו כשעובר עליו כמה מיני מניעות ואונסים ועובר עליו ואינו יכול לעבוד עבודתו תמה, זה בעצמו גורם לו בחינת דלי דלות שבוה הוא מקושר לעולמות הכי עליונים, כי המקום הנמוך מקושר למקום הכי גבוה. ואף על פי שהבר דעת בן עשרים שנה מוכרח להביא מחצית השקל, היינו שאין מספיק לו מחשבות ורצונות אלא צריך עשיית המצוות בפשטות וכן דיבורי התפילה בפשטות. אבל פחות מבן כ' ומבן י"ג היינו כשאדם בתכלית הקטנות הרי הוא דומה לצדיק האמת כשרוצה לפתוח שערי הרחמים ותיקון הכללי שאין שם דיבור של ממש, אלא מחשבה בעומק עמקים, כמו כן אדם הנפול שהוא אונם וקטן בדעתו, ההתחלה לצאת מהקטנות הוא לחשוב מחשבות להשי"ת. כמו הצדיק שעוסק ביהודים עליונים שהוא למעלה למעלה כי הוא גם בבחי' למטה למטה. כי מצד אחד כולו טהור וקדוש, מצד שני הוא בעצמו אין ואפס ומרגיש בעצמו טמא כי הוא בטל ומבוטל כלפי עילת העילות, כי אפי' כתר עליון אוכמא הוא כלפי עילות העילות. והרי הוא ממש כמו האדם הכי פשוט. בסוד רגלי א"ק שבבי"ע. וממילא יש לו דייקא כח להשתמש עם העבודה של צעק לבם אל ה' שהוא סוד תיקון הכללי לייחד סוד התפילה בבחי' שיר פשוט כפול וכו' שהוא סוד העלאת המ"ן.

א"ק ואבי"ע בכל דרגא ודרגא, וממילא זה שייך לכל יהודי, וכשמוצא את עצמו במצב של דלי דלות לא יבזה המקום הזה. הן אם הוא למטה למטה הן אם הוא למעלה למעלה ידע מסוד עשירית האיפה וסוד תיקון הכללי, לפתוח שערי מהרה להטהר מטומאות מת. שהוא ענין הגוף הנגוף, כי אפי' הצדיקים יש להם עבודה גדולה לצאת מהגוף הנגוף. אפי' צדיק שזיכך עצמו מכל תענוגי עוה"ז בכמה וכמה מדרגות, אבל הגוף הנגוף עדיין מונע אותו.

ו'חיה כאשר יניח ה"א לך מכל אוביך מסביב תמחה את זכר עמלק' זאת היא עבודה תמידית למחות ולהכניע הגוף הנגוף, לא תשכח, בפשטות היינו שתזכור זאת ולא תשכח. ובפנימיות פירוש: לא, רק ע"י עולם האלכ"ם בחי' ל"א, תשכח היינו שתמצא דרך איך לבטל קליפת עמלק. כי הצדיק נכנס לסוד עשירית האיפה בזה המקום שעולה בתפילתו בתפילה דקה מן הדקה, והמ"ן שם הוא דק מאד בסוד התיקון הכללי, שאין המ"ן נתגלים כביכול מרוב דקותו, כמו אדם הרש שאינו שומע ואינו מדבר ואין בו דעת כלל, הצדיק נכנס לזה המקום ומעורר המ"ן שיש בזה המקום דק מן הדק בסוד שורש האותיות.

ו'עשית כיוור נחושת וכנו נחושת לרחצה ונתת אותו בין אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מיב.

ח. עבודת התמדת הדיבור לפני ה' יומם ולילה

ת'יכף ומיד כשיהודי מתעורר משנתו בבוקר עוד לפני שנוטל ידיו צריך לפתוח פיו

אותו, כי אז יש לו רשות לגשת לסוד התיקון הכללי, סוד התפילה והיחוד דפרה אדומה, כי הוא בבחי' אונם והוא נוגע במקום העמוק הזה שהעני מביא מנחת עני.

ז'זחז בחי' יורדי מרכבה, כי יש י' עומקים וצריך לרדת לבחי' עמוק מכל עמוק, שרק מי שהוא בדלי דלות זוכה לעמקות הזה. והצדיק מגיע לעמקות הזה מצד גדלותו כמו שהריב"ש מביא מהר"ש מקינון שאף על פי שידע כל הסודות ויחודי העולמות היה בוכה כתינוק בתפילה לפני השי"ת, שהוא דרגת וירד משה מן ההר אל העם כדפי' הנועם אלימלך שצריך הצדיק לבא לנקודת הירידה האמיתית, בחי' וירד משה. ואז זוכה לסוד פרה אדומה ונותנים לו כחות משמים לזכות לסוד התיקון הכללי, כמו היהודי הכי פשוט שהוא דל ממש שאין יכול לעשות כלום, אין לו מוחין כלל, ופונה בצעקת לבו אל ה', בחינת ויפלל שעשה פלילות עם קונו, שאין שום מלאך ושרף ושום בחינה בעולם שיכול לעצור זאת התפילה, כי המלאכים אין רואים התפילה הזאת, כי זה עולה למקום שלית מחשבה תפיסא ביה כלל, כי הוא בבחינת שיר פשוט כפול משולש מרובע שהמלכות גנוזה ברדל"א. והוא שווה ממש עם הצדיק שמרגיש עצמו טמא ואין לגמרי. כי הצדיקים האמיתיים הם במדרגת פרה אדומה ועל ידי זה זוכה להתפלל תפילות כאלה.

ז'אע"פ שאנו רחוקים לגמרי מכל אלו העניינים בתכלית הריחוק, מ"מ זה בודאי שייך לכל אחד ואחד לפי מדרגתו ובחינתו, כי כל אחד בבחי' מסויימת הוא בבחי' אונם ודלות, ולפי ערכו הוא כך. כי יש

ט. כח צעקת הלב במקוה מתחת לפני המים

וכל ההתחלות הם בסוד המקוה. שכל יהודי כשנכנס במקוה מתחת למים הוא מבטל עצמו ומציאותו כאין ממש, ובוה מתחיל טהרת נפשו, ואז יכול לפנות בצעקת הלב להשי"ת, בתפילה הזאת שמתפלל להשי"ת מתחת למים היא תפילה שמתקבלת למעלה באופן שיוולד כאדם חדש ממש, באור המ"ה החדש. ואפי' דבעלמא מחשבה לא עביד מידי, מ"מ ע"י הכיטול שיש לו תחת המים שהוא בטל ומבוטל ואין לו שום מציאות, בזה הוא דומה להצדיק שעולה למקום הגנוז העליון ששם אדרבה זאת היא התפילה החזקה ביותר שהוא שיר פשוט כפול משולש ומרובע שמשבר כל המחיצות. ולכן אפי' יהודי הכי פשוט יתפלל תחת מי המקוה מעומק הלב כמו שגילה הבעש"ט הק' שכזה נעשה כנולד מחדש ממש.

ולכן צריך בכל יום להכנס למקוה לרדת תחת המים ולא לבזות עוצם הכח הנורא שיש לצעקת הלב שמתחת למים שהוא סוד המלכות הגנוזה ברדל"א שכזה יכולים לפעול יהודי התיקון הכללי, ובוה יוצא מקטנות לגדלות כי נולדים המוחין מחדש. וזה שאמר הבעש"ט הק' שזכה לתפילותיו בקדושת כח המקוה, שעיי"ז נעשה התחדשות הגמור ולידה מחדש. ובאמת אע"פ שכן הוא בפשטות במקוה, אבל גם שלא במקוה הוא כך כשמשבר לבו בדלי דלות או שהצדיק עולה לייחד יהודים עליונים בשורש נשמות ישראל ועולה לדביקות גדול מאד בבחי' אז תתענג על ה' ששם אסור להפסיק בדיבור

לדבר דיבורים לפני ה', ולהמשיך כל היום מבוקר עד ערב להרכות בדיבורים לפני ה' ולהיות דבוק בו ית'. ואם הוא במצב שמתעורר בבוקר ואין לו כח לדבר דיבורים לפני ה' ח"ו, הרי הוא במצב של דלי דלות, או כשיש עליו מניעות ואונסים. וכן לעומת זה הצדיק שדבוק בגדלות גדול ובא למקום עליון מאד שהמלכות גנוזה ברדל"א, והוא גם במקום כזה שאינו יכול לדבר בסוד שתוק כך עלה במחשבה, ומה תצעק אלי בעתיקא תליא מילתא, שהוא סוד מטהר טמאים כנ"ל, אזי עיקר עבודתו שיתקן התיקון הכללי לייחד שם ה', מצד אחד להיות בבחי' צעק לבס אל ה' שהוא מקום שורש המהרה לטהר כל אחד מישראל, אפי' שיש לו רק מנחה קטנה לה' שפונה בלבו אליו ית', עכ"ז אל יזלזל בזאת התפילה כי היא גדולה עד מאד, ובזכות התפילה הזאת יומתקו הדינים ויזכה לטהר גופו. לכן כשאדם מרגיש את עצמו שהוא טמא טומאת מת הן מצד מה שנפל ממש, הן מצד גדולת הצדיקים שמשפילים עצמם עד עפר ומרגישים בעצמם באמת כטמא מת, בשני אלו הבחינות יש עבודת תיקון הכללי שהוא סוד התפילה באופן של צעק להם אל ה', לחשוב מהבורא כל עולמים ולהתדבק בו. ואז דבוק הצדיק בדביקות היחוד הכי עליון בסוד אז תתענג על ה' בסוד הרדל"א. או היהודי הפשוט שכ"כ שבור ונדכא ואין יכול לפתוח לבו אל ה', מ"מ יחזק את עצמו מאד להתפלל את התפילה הזאת שהוא יכול להתפלל בעת הזאת. כי בשעה שהוא דבוק בבחי' פלילים אזי אינו יכול להתפלל כלל רק לצעוק לבו אל ה', וצעקה זאת יכולה לשבור כל המחיצות ולהמשיך על עצמו כל המהרות.

הידיים קודם התפילה. כי אין מי שישגי סודות הרדל"א שהוא סוד הידיעה, ולא אתיידע ולא אתגליא מאי דאית גו רישא, והיום מתגלה בעיקר רק סוד הבחירה. ולכן הידיים והרגליים מהולקים, שהידיים הוא סוד גלגלתא ומו"ם ולכן היום רוחצים רק הידיים. אבל בערב שבת שהוא סוד האור דלעתיד ובנין ביהמ"ק, וכן כל יהודי תחת למקוה הרי מקדש ידיו וגם רגליו, ובזה נכלל למקום העליון שמתקשרים הידיים והרגליים ובזה מתקשר לסוד הרדל"א ששם נתגלה הידיעה. בחי' אסתר.

כמ"ש בלקו"מ סי' י' שמרדכי ואסתר הם סוד הידיים והרגליים, והרגלין הוא סוד אסתר, יושב בסתר עליון, והוא סוד הרדל"א דעתיק שיורד ומתפשט עד למטה כבי"ע, שהוא סוד הצדיק שמשיג סודות הבחירה והידיעה, ולכן הוא שבור בעיני עצמו כמו אדם הכי גרוע בדלי דלות בבחי' וירד משה מן החר, ולכן הרשות נתונה לו לדבר עם השי"ת פנים אל פנים. כי הצדיקים שהם בדרגה זאת זוכים לבחי' פה אל פה אדבר בו בדומה ליהודי הפשוט ממש.

משא"כ כשהאדם רק בדרגת הידיים ולא הרגליים, רק בסוד מרדכי ולא בסוד אסתר, אזי יש לו רק קדושת הגלגלתא ומו"ם שהוא ידי עתיק, ולכן מטמא טהורים כנ"ל שלא יאמר שהוא בדרגת צדיקי האמת, כי במחשבה לא עביד מידי, ובודאי הוא צריך להכין את עצמו בכל עת. הגם שיש התכללות בכל הבחנה ומדרגא. אבל צריך השלימות שבכל מקום לפי כמה שנמשך ויש לו התפשטות בזאת הדרגא. הגם שבכל דרגא כלול כל הדרגות, אבל רק משה הוא

ולכן עושה רק מחצית השקל ע"י שיורד לבי"ע עליונים, בי"ע דאצי' ולמעלה בקודש, ועי"ז זוכה לסודות פרה אדומה השרשיים ופותח ההיכלות העליונים שאסור להכנס לשם רק בסוד פרה אדומה כטהרה גמורה, שמי שאינו בטל ומבוטל בתכלית בבחי' מטהר טמאים צריך להזהר שלא ינוק במקום גבוה כזה, בחיצוניות ההיכלות הגבוהים האלה, שאין זה שייך לאנשים פשוטים רק מהרח"ו והצדיקים הגדולים לפי מדרגתם ועניינם זכו להיכלות האלה בחיצוניות ופנימיות. ובכל אופן כל יהודי במדרגה שלו צריך לטהר עצמו בכל עת להתחיל מחדש. ואם הוא נופל לטומאת הגוף, שמציאות חיצוניות הגוף שלו מפיל אותו ה' ירחם. אמר רביה"ק דאם ערשמי איז מקוה, שמיד ירוץ למקוה לרדת מתחת לפני המים לצעוק ולבכות מצעקת פנימיות הלב אל ה'. ואז נולד האדם מחדש. ואפי' כשאין לו מקוה יכול לצעוק מבחי' דלי דלות. והצדיקים נכנסים לזה בכל עת לפי מדרגתם שנדבקים בסוד המלכות הגנוזה ברדל"א.

י. סוד רחיצת הכהנים בחיבור היד והרגל – חיבור הידיעה והבחירה

זחור ענין הכיור וכנו. כשאדם נכנס לעבודת ה' בבוקר בקומו, בתחילה יש כיור וכנו שהוא סוד נצח והוד, ששם צריך לרהוץ ידיו ורגליו, שצריך להניח היד על הרגל ולרהוץ שניהם ביחד, שיש בזה סודות עמוקים.

כי ידים הוא חו"ג דעתיק הגנוזים בגלגלתא ומוחא סתימאה דאריך. והרגליים הוא סוד המלכות הגנוזה ברדל"א. באופן כללי אין הידיים והרגליים מקושרים, והיום נוטלים רק

נבואת משה רבינו הוא הדביקות התמידי בכל רגע ורגע ברק חדש בדביקות בלי הפסק. והגם ששאר הנביאים היו בתכלית הקדושה אבל משה רבינו זכה שגופו יתהפך לחשמל. משא"כ שאר הנביאים היה אצלם מחולק הידיים והרגליים ולא התאחד הידיעה והבחירה לאחד, שלא נתחברו מרדכי ואסתר כאחד לבא לדרגת אז תתענג על ה' באופן של וירד משה מן ההר, באופן של הקרבת עשירית האיפה בדלי דלות, שאז יכול לדבר לפני ה' בסוד תיקון הכללי ושיר פשוט כפול משולש ומרובע.

זמנה שנוגע לכל אחד מישראל בכל מצב וכל רגע, שע"י שלא יתפעל משום נפילה, אפי' בדלי דלות, ירוץ כפשומו למקוה מיד ולצעוק תפילות מתחת למים, ומבוקר ועד ערב יקיים העבודות כפשומו ודיבורי תורה ותפילה כפשומו בסוד מחצית השקל. ובכל עת שנופל לבחי' דלי דלות יצעק לבו אל ה' מעומק עומק הלב, וכן כשיזכה לפי מדרגתו לגדלות דגדלות בבחי' שבת ושתיקה, אזי ידע גם לפנות בלבו אל ה' בסוד תיקון הכללי. וכ"ש כשהוא בבחינה של אונם בכמה בחינות של אונם, אזי יצעק לבו אל ה' ולא יבזה התפילות האלה במחשבותיו, כי יתקשר לצדיקים האמיתיים שהם החרשיים האמיתיים דקדושה שהם מחיים את החרשים דקליפה שהם בבחי' אינו שומע בקול הצדיק לכן אינו מדבר דיבורי תורה ותפילה. וכל זה כדי שיוכל לפדות את עצמו ולקרוע קריעת ים סוף ולקרוע האיילה לקרוע כל ההסתרות, וכל ישראל יזכו לבא לסוד מחצית השקל לעסוק בכל עת בביתא עילאה בדביקות ויחודים שזה עיקר הדרך בעבודת ה' להיות

סוד ברדל"א בבחי' כנור וכנו נחושת לרחצה שכלולים ממש הידיים והרגליים כי מתגלים החו"ג דעתיק וסוד הרדל"א שיורד ברגליו לעתיק.

זזה שפירש הרד"ק מקאמאנא ז'עשית כיוור נחושת' בגי' אלף תצ"ה הוא מספר כ"ב אותיות יחד עם מנצפ"ך ואות ה' בסוד הפרה. כי הצדיק צריך לבא לדרגת נצה והוד שהוא מקום דלי דלות, ממש כמו בני ישראל במצרים שעשו כיוור נחושת שהרגישו את ההסתרות של קליפת נגה בסוד כיוור נחושת. והצדיקים הדבקים בשורש הקדושה אצלם הכיור הוא סוד ידי עתיק ורדל"א שע"י מתחברים הידיעה והבחירה להיות אחד ממש. וזה סוד א"ב ומנצפ"ך שהצדיק דבוק בעולמות היהודים העליונים ביותר רדל"א שרואה בכל הא"ב שהכל אלקות, ובטל ומבוטל באין הגמור בבחי' טמא ממש. ולכן זוכה לטהרת פרה, בבחי' פה אל פה אדבר בו וזוכה לקדש גופו בתכלית, ואזי זוכה לטהרת המת לקדש הגוף שבחי' נגה יתהפך לחשמל.

יא. דרגת הצדיקים להפך גשמיזות הגוף לקדושת החשמל

זזה שאמר השי"ת למשה רבינו של נעליך מעל רגליך שצריך לקדש הגוף שהגוף לא ימנענו מעבודת ה', והוא ע"י שזוכה שהגוף בסוד החשמל. כמו שהרמב"ם מביא שהדביקות ונבואת משה רבינו הוא שדבוק בכל עת ורגע, לא באופן שזוכה לדביקות ונבואה בשעה אחת ואח"כ יורד מהדביקות וצריך להתייגע לחזור אל הדביקות והנבואה, שזה רק התנוצצות של שאר הנביאים, אבל

שיהיה בחי' כי קרן עור פניו בכל עת, זייראו מגשת אליו' הוא סוד היראה ותיקון המלכות בשלימות.

ייתן על פניו מסוה' שמשוה רבינו הסתיר זה הסוד שבזה מכניעים את הס"מ, מס"ו"ה, שהסוד הזה מיוחד קוב"ה ושכינתיה באמת ובזה מכניעים הס"מ, ואי אפשר לבא לזה הסוד רק בדרגת מטהר טמאים שמרגיש עצמו טמא ואין בתכלית, כי אם אינו בבחי' ויהי ברדת משה מן ההר, ומרגיש עצמו טהור וגדול, אזי אדרבה מטמא מהורים ח"ו, ולכן נתן משה על פניו מסוה, למי שאינו ראוי לא יכנס לעבודה זאת, שע"ז אי אפשר לייחד, כי במחשבה לא עביד מידי. אבל בבא משה לפני ה' וגו' והוריד את המסוה וגו' עד בואו לדבר איתו. כשאדם נכלל באור של משה רבינו וזוכה לבחי' ובבא משה לפני ה', שנכלל במדרגת מרדכי ואסתר לחבר הידיעה והבחירה, ידיים ורגליים כנ"ל, אזי יזכה לאור של תיקון הכללי ויזכה להכלל לדרגת כי קרן עור פניו בתיקון החשמל בביאת גוא"צ ברחמים כב"א.

יב. דעה חכמה לנפשך

וזה פירושו, 'דעה חכמה לנפשך והיא כתר לראשך'. החכמה עליונה הגנוזה ברדל"א, פנימיות חכמה פנימיות עתיק, זה מקושר לנפשך בחי' דלי דלות, בחי' מטהר טמאים. כי הצדיק שמרגיש עצמו כאין הגמור, וירד משה מן ההר, כמ"ש הנועם אלימלך שהצדיק בא לשפלות אמת ואין הגמור, דומה לנשמות האלה שיוורדים לבחי' דלי דלות, כשזוכה לשפלות כזה, זוכה לסוד התפילה בשלימות בחי' פרה אדומה,

דבוק בביתא עילאה לעסוק בדביקות ויהודים, וכן בביתא תתאה להרבות בלימוד התורה בפשיטות ובתפילות ובקשות.

ואדרבה מי זאת עולה, שבחי' מי ביתא עילאה עולה ע"י זאת ביתא תתאה, שעבודת ההתכוננות אלקות עולה ע"י מחצית השקל בפשטות, בבחי' שמע וברוך שם. רק כשהוא בחי' אנשי יריחו, שהוא בעל ריה והשגה, במדרגת משיח שמריח ודאין, אזי צריך לכלול שמע שיכלל בחי' זאת בבחי' מי, אבל באופן כלל צריך שני העבודות, ביתא תתאה בפשטות וביתא עילאה בדביקות. ומ"מ צריך להכלל בדרגת אנשי יריחו העומדים על גבול ארץ ישראל, שהוא ההתחלה אל הקדושה. כי מי שהוא כובש צריך להיות בבחי' אנשי יריחו, שהוא בחינת המקוה שהוא תחילת הכניסה אל הקדושה מתוך המצב של דלי דלות.

וכמו כן התלמידי חכמים שבסוף כל הדורות שאומר הגר"א שהם צריכים לעלות בכל המדרגות והיהודים בבחי' מלך המשיח וגבה ונשא עד מאד, לכן צריך כל אחד לבא לבחינת אנשי יריחו, ובזה יכול לטהר אפי' מומאת הגוף ולזכות להתעסק בכל עת בחי' מחצית השקל בדרגת מי ודרגת זאת. ואזי יתהפך הגוף לבחי' החשמל, ולא ישאר שום שיריים של עמלק בגוף, ולא ימנענו הגוף מעבודת ה', אדרבה יזכה להיות תמיד בדביקות בהשי"ת בלי הפסק, בבחי' זיהי ברדת משה מהר סיני, שיזכה למקום הירידה והאין הגמור, ויזכה לדרגת האין בבחי' ומשה לא ידע כי קרן עור פניו, ויזכה שיתהפך הגוף לבחי' חשמל, 'בדבר איתו' כי זהו אמיתת תיקון המלכות,

כתוב זאת לדור אחרון ועם נברא תהלל י"ה, וצריך להיות בקי בכל הדרגות שבתפילה, עד שיזכה לדרגת פרה אדומה שיטהר את מומאת גוף הנגוף, וימחה אפי' את הזכר של עמלק שבו, ובזכות העלאת המלכות יהיה בחי' קרן עור פניו בחי' שלימות המלכות.

וזה בחי' 'המתסכל בנשיא עיניו כהות', כי הנשיא הוא בחי' מלך, ומי שמסתכל בנשיא, שהגוף מתהפך לחשמל בכח התפילה, והוא מלך כי השכינה שורה בו.

ובאמת כל אחד מישראל דבוק בשמא דקוב"ה, וירחם ה' שיזכו כל ישראל לבחי' ושמו את שמו על בני ישראל ואני אברכם ויאיר אור אלקי והשכינה הק' על כל אחד מישראל, ורמ"ח אברים ושם"ה גידים שלנו יהיה מרכבה אליו ית' באמת, ויזדכך הגוף ולא יפרד ה"ו מהבורא כל עולמים, אדרבה יהיה בכל עת דבוק בה' בדביקות אמת, ובזכות התפילה הק' נזכה לכבוש כל המלחמות נגד היצר הרע, ונהיה בקי בכל דרכי התפילה, כי צריך ללחום כמה מלחמות נגד הסט"א בכל דרכי התפילה, וכך נזכה שיבא משיח מתוך חסד ורחמים לא ח"ו מתוך מלחמות והסתרת פנים. והיא שעמדה לאבותינו ולנו, והקב"ה מצילנו מידם, שלא תהיה הגאולה בסוד החמיץ אלא בסוד המצה שהיא השכינה הק' שהיא בעצמה תעשה מצה ומרוכה עם הסט"א, ללחום מלחמת ה' בלי בחי' חמיץ, וזוהי יכנע ההסתרת פנים, ותתפשט האמונה בעולם וכולם ירדפו אחר השכינה הק' והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. כי השכינה הק' שהיא בחי' צדק מלכותא קדישא, היא נמתקת ע"י הצדיקים שמקשרים בחי' זאת

ששם המלכות גנוזה ברדל"א בחי' אסתר המלכה. אבל אם הוא יהודים בדמיון, במחשבה לא עביד מידי, כל זמן שאינו נוגע לדרגת וירד משה, שאינו נכלל באין הגמור בבחי' מלכות הגנוזה ברדל"א, אזי אינו יכול לייחד היהודים האמיתיים בסוד מ"ן רק בסוד מ"ד, כי אינו זוכה לתיקון הכללי וליחוד השלם.

והיא כתר לראשך - רק כשדבוק במקום הנפש, שזוכה לשפלות להיות אין ממש, ששם מתחברים הידיים והרגליים, סוד גלגלתא ומוחא סתימאה שנתחברים עם רדל"א, כי הרגלין גבוהים מהידיים בסוד אסתר שגבוהה ממרדכי שהוא נגלה והיא נסתר כי גנוזה ברדל"א.

נצור מצות קדשך, שהעיקר הוא בפשיטות לנצור בכל עת קיום המצוות, בחי' מחצית השקל בבי"ע כפשוטו. שמור שבת קדשך הוא הדביקות ביהודים עליונים בחי' חסידים הראשונים ששהו שעה אחת קודם התפילה ביהודים ודביקות ואח"כ ירדו להתפלל בפשטות שע"י ביתא תתאה מתעלה הביתא עילאה. וכשהוא באין הגמור מתאחדים ונכלל ביתא תתאה בתוך ביתא עילאה, ואזי הוא בסוד התיקון הכללי ושלימות התפילה שמטהר אפי' את הגוף הנגוף מומאת מת, ומתהפך לחשמל.

ה' יזכנו להתדבק בשכינה הק' בכל האופנים, כי אבן מאסו הבונים, ת"ח אין מתבוננים בעבודת התפילה כראוי בבחי' אין, שהעיקר הוא השכינה הק', היתה לראש פינה שבאמת המלכות למעלה מכל העולמות ובתוך כל המדרגות, מלכותך מלכות כל העולמים, ורק ע"י התפילה יזכו לגאולה.

לחוקת התורה, שמייחדים בכל עת קוב"ה ושכינתיה, בזה נזכה לסוד פרה אדומה, להמשיך בחי' פרה שעשה משה במדבר, ויתגלה מלך המשיח בבחי' מה שהיה הוא שיהיה ויתקן הפרה העשויה ע"י משה, בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

שיחות הר"ן קפ"ו

הנה הצדיקים הם מלאים מופתים ורוח הקודש. אבל הצדיקים האמיתיים שעיקר עניינם להביא את העולם לעבודת השי"ת, הם אסורים במופתים. ואף כי הבעש"ט הק' היה מותר לעסוק במופתים כי הוא המשיך תורה חדשה בעולם באופן נעלם. כי פנימיות התורה הק' מתחדש בכל פעם. הרשב"י גילה חלק אחד, והאריז"ל עוד חלק, והבעש"ט גילה החלק הפנימי שבסודות התורה, אשר בספרי חב"ד קוראים לזה השראה. כי הרשב"י דיבר מבחי' השתלשלות והאריז"ל מהתלבשות והבעש"ט גילה חלק ההשראה שבסודות התורה, והוא פנים חדשות בסודות התורה. ואעפ"כ המשיך זאת הבעש"ט בדרך נעלם, שגילה כמה דיבורים ובהם המשיך האורות, ותלמידיו הק' שמעו שהמשיך תורה חדשה בעולם. והבעש"ט הק' בעצמו לא היה ברשותו לגלות ממש סודות התורה באותיות, אלא המשיך זאת בבחי' האור. ואח"כ המשיכו זאת תלמידיו הק', וכל תלמיד ותלמיד המשיך את האור בתוך האותיות, כגון ספרי חב"ד כך, וספרי קאמארנא כך וכו'.

וכיון שהתגלות הבעש"ט הוא בדרך אור, לכן לא היה אסור לעשות מופתים. אבל רביה"ק הלקו"מ המשיך סודות התורה בתוך האותיות, וזה הכלל שזה הצדיק שממשיך סודות התורה בתוך אותיות, אין לו

כמה וכמה דברים ראינו בעינינו שהודיע לנו רבנו זכרוננו לברכה, קדם שהיה שיחה כן וכן היה. פעם אחת בעשרת ימי תשובה אמר שבשנה זו יהיה הלשות רחמנא לצלן (הינו בשנת תקס"ז), וכשיצא מהמרחץ בערב יום הכפורים, אמר שהוא ממשש בראשו של עצמו אם הוא חי (הינו מהמת הפחד שרואה הלשות גדולות רחמנא לצלן) וכן היה, שבאותה השנה היה הלשות גדולות רחמנא לצלן. כשהיה יקרות בעולם בשנה אחת, ואחר כך בימי הקיץ בעת גדול התבואה היה נראה להעולם שיחה זול ואמר הוא שלא יהיה זול באותו השנה כי היקרות הרחיב זמנו על שתי שנים וכן היה, שגם שנה שניה היה יקרות, ואחר כך אחר כלות השתי שנים נעשה זול.

וכן היה בכמה וכמה דברים אך כבר אמרנו שאין זה רצוננו לספר מופתים מרבנו זכרוננו לברכה כי לא באלה תהלתו, גם כי היה אסור במופתים כאשר היה מובן מדבריו, שלא התר לו לגלות מופתים ועל כן לא נראו ממנו כי אם קצת מופתים ועתידות, אף על פי שבאמת היה יודע בברור כל העתידות אפלו מה שיחה לזמן רחוק וכו', כאשר היה נראה לעין כל מי שהסתכל היטב על דבריו אף על פי כן הכל היה בהצנע ובהעלם גדול ואין אנו עוסקין לספר מזה כנזכר לעיל:

וְרַ' נפתלי תלמיד רבינו אמר שענין הסתרת המופתים הוא ג"כ אצל תלמידי רביה"ק, כי התלמידים האמיתיים של צדיקי האמת הם התלמידים שמגלים התורה של הצדיק, לא רק שעובדים את ה' ועושים אותות ומופתים, כי מי שממשיך תורה, אצלו אין העיקר לעסוק באותות ומופתים. לכן גם כשהולכים על קברי הצדיקים לבקש אותות ומופתים, באמת העיקר הוא לבקש תורה ודרכי העבודה האמיתיים, כי זה העיקר. וכשיעסוק בעבודת ה' ממילא יזכה לכל האותות ומופתים.

ובזמן שהאדם צריך אותות ומופתים כדאי להזכיר אצל הצדיקים החיים, בחי' השלמת היו"ד התחתון כלפי הצדיק האמת שנסתלק שהוא בחי' היו"ד העליון. כי הצדיק החי ממשיך כלים להמשיכת התורה לכן לא תמיד יש לו הכח לגלות האות והמופת בפועל. לפיכך כשאדם צריך איזו ישועה גדולה בודאי שצריך ללכת לצדיקים החיים, אבל השלמת הדבר הוא ללכת לקבר הצדיק שע"ז מקשר היו"ד התחתון והיו"ד העליון. כי הצדיק העליון נמצא בדרגת אור ויוכל להמשיך ביתר שאת הענין של אותות ומופתים.

והנה מה שאנו הולכים לצדיקי האמת שבדור היום, הוא גם לא רק בשביל לבקש אותות ומופתים, אלא דווקא כדי ללמוד ממנו עצה ותושיה לעבודת ה', כי בסודות התורה כלול כל ההשפעות שיש בכל העולם כולו ברוחני וגשמי, והכל לכלל כלול בתוה"ק שהצדיקים האמיתיים ממשיכים בכל דור ודור. ועל ידי שאנו שומעים תורתם ממילא ממשיכים כל

רשות לגלות המופתים לעין כל, כי אז תכתבל הבחירה לגמרי וזה בחי' משיח. ובאמת לעתיד יתגלו שתי ההבחנות כאחד. כי התורה הק' בעצם וענין המופתים והעתידות הכל אחד ממש, כי הכל בא לגלות אלקותו ית"ש בתהוונים. כי האותות ומופתים זה בעצמו התגלות אלקות, כמבואר בתניא. ולכן אם מתגלים ביותר רזי התורה בתוך אותיות יחד עם האותות והמופתים יש בזה ביטול הבחירה לגמרי. לכן היה רביה"ק אסור לגלות מופתים.

אמנם לאחר פטירתו אחר שכבר השלים התגלות סודות התורה בתוך אותיות, אזי מותר לעשות מופתים וניסים ע"י ציונו הק'. כי אחר פטירתו הוא בבחי' יו"ד העליון וממשיך סודות התורה בסוד אור. לכן היום אדרבה מו' שצריך לישועה ורפואה מסוגל מאד ללכת לקברו של רביה"ק והאריז"ל והצדיקים שגילו סודות התורה בעולם. כי עיקר המוהין שנמשך לעולם הוא ע"י התקשרות לנשמתם ע"י שהולכים על קברם ולומדים תורתם.

ורביה"ק בעצמו אמר שע"י לימוד סודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולהמשיך ישועות, כי עיקר המשכת הישועה הוא ע"י התקשרות לנשמת הצדיקים שגילו סודות התורה בעולם, ע"ז יוכל בודאי לראות אותות ומופתים.

ועיקר מה שיש ללמוד מוזאת השיחה, שמה שאין רואים כ"כ אותות ומופתים בגילוי אצל רביה"ק כמו אצל הבעש"ט, אינו מחמת חסרון מעלתו ח"ו, אלא כיון שגילה את אור היחוד, הוצרך הצדיק להמשיך כלים ולכן לא הותר לו לגלות מופתים בגילוי גדול.

הישועות. וכל זה בהעלם והסתרה, אבל מי שרוצה הישועה בגילוי צריך ללכת לקברי הצדיקים. ה' יזכנו בזכות הצדיקים שוכני עפר יתיחדו היו"ד העליון והיו"ד התחתון בביאת גואל צדק ברחמים במהרה בימינו אמן.

נשמתין חדתיין

חלק משיחות קודש שנאמרו בשב"ק פרשת תרומה תשע"א*

ליל שבת קודש בסעודה

[ב] וביאר מו"ר שכשאדם רואה שבדבר מסוים הוא נכשל הרבה וקשה לו ביותר להתגבר על יצרו, עליו להבין שזהו סימן שזה הדבר המיוחד שעליו לתקן בגלגול זה, ושזהו הדבר המיוחד שבו טמון פתח לעלייתו הרוחנית ולהצלחתו, וזו הסיבה שהוציאה"ר מתגבר כנגד דבר זה במיוחד [וכע"ז מצינו בצדקת הצדיק (אות מ"ט) וזל"ק "כל אחד ידע שבמה שיצרו תוקפו ביותר הוא כלי מוכן לאותם דברים ביותר, להיות נקיים וזכים אצלו, ובדברים שהרבה לפשוע בהם, ידע שהוא כלי מוכן להיות דייקא באותו דבר נקי ובר לבב וכו', ועל כזה אמרו חז"ל (גיטין מ"ג ע"א) 'אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם', שעל ידי המכשלה הוא מבין שלכך נוצר לתקן אותו דבר" עכ"ל. וכמדומה שבמקו"א מפרש בזה ר' צדוק שע"כ האמורא הק' ריש לקיש, שזכה לדרגת נקיות עצומה בעניני ממון שלא מצינו כמותה, כדאי' בגמ' (יומא ט' ע"ב) שכל אדם שהיה ריש לקיש מדבר עמו בשוק היו נותנים לו עיסקא ללא עדים, מפני שהיה נזהר שלא לדבר עם מי שישרותו ונאמנותו אינה

הסימן שעל ידו ידע האדם מה עיקר עבודתו לתקן בעוה"ז בסור מרע ובעשה טוב

[א] סיפר שהיה פעם אצל כ"ק אדמו"ר הנתיבות שלום מסלונים זצ"ל בשב"ק פר' תרומה, ואמר אז האדמו"ר בשם הבעש"ט הק' זי"ע לפרש את הפס' "ויקחו לי תרומה" דהיינו שאם רוצים להתרומם מהבלי העוה"ז ולזכות להיות מקושרים להש"ת, אזי העצה "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", היינו שאת הדבר שבו היציה"ר מתגבר עליו ביותר למשוך את לבו, אותו יקריב קרבן ויתן אותו להש"ת, ועי"ז יזכה שישרה ה' בתוכו ויקויים בו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" עכד"ק (וכנראה מקור דברי האדמו"ר הוא מספר בעש"ט עה"ת פר' תרומה אות ב' שהביא כע"ז מהתפא"ש שכתב וזל"ק "כל אדם צריך לשית עצות בנפשו להפוך לעשות מדות טובות מכל אשר ידבנו לבו, מהתאוות החיצוניות ומדות הרעות אשר הרגיל בהם, מהם יקח דרך לעבודת הכורא ב"ה, באותו החשק ובאותה התאוה ביתר שאת" ועיי"ש מה שמביא עוד לפרש בענין זה בדרך אחר קצת מהמבואר כאן).

(* מו"ר ביקש לכתוב שהפסקים בהלכה המובאים פה אין לסמוך עליהם למעשה (והסביר שיש חילוק בין תשובה בשעת מעשה לפסק קבוע ואכמ"ל).

להם יותר ממצוות אחרות ומוזה ידעו שבמצוה זו יש להם להיזהר יותר ממצוות אחרות וכנ"ל (ובקוני' נשמתין הדתין חיי שרה נסמך לזה מוזה"ק פרי' חיי שרה דף קכ"ז ע"ב ממערת עפרון שהאירה לאברהם עיי"ש).

ד] ועפ"ז מתפרש הפסוק "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו

תקחו את תרומתי", **שתרומה לשון הרמה** והגבהה, שצריך האדם להרים לה' את אשר ידבנו לבו, שמרמז על ב' ענינים הנ"ל, הן על הדבר בעשה טוב שרואה שלכו מנדב אותו וחושק אליו, והן בסור מרע בדבר שרואה שהחלל השמאלי שבלבו מושכו לאיזו תאוה, ומהדברים הללו "תקחו את תרומתי", שירים את אותם הדברים תרומה להשי"ת ויקדש א"ע בהם, ויקיים עי"ז הקרא "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", שיוכה להיות בית מקדש פרטי להשי"ת ותשרה עליו השכינה אכ"ר.

חובה על האדם לדעת שורש גופו ונשמתו ותיקוניהם בפרטות

ה] זהרהיב מו"ר בענין זה והביא בשם הזוה"ק (זו"ח שה"ש דף י"ח ע"א עה"פ "הגידה לי שאהבה נפשי") שחובה על כל אדם להשיג את שרשו ואת תיקונו הפרטי המיוחד ולידע עבור מה ירדה נשמתו לעולם שאין אדם שאין לו איזו שליחות ותיקון מיוחד שעליו לעשות בעולם, וכל אחד צריך לבקש ולחפש ולדרוש כדי למצוא ענינו המיוחד בעולם [זול"ק (בהוספת פירוש מהספה"ק עמק המלך שער דיקנא קדישא סוף פרק י') "חד למנדע ליה לגופיה (אם הוא מגולגל או לא, או ראשון או שני או שלישי, או יצא מגלגול נשים והסדי אומות העולם, או דומם צומח חי ומדבר, או מכריות שהם בו' ארצות אשר הם תחתינו, או גלגול שדים והמנא לצלך, כי אלו הגלגולים הם תלויים בגוף כי הנשמה לא תשתנה), ולאשתמודע מאן איהו ואיך

מבוררת לו לגמרי (עד שאי' שם כגמ' שר"ל לא דיבר מה"ט אף עם ר"א מרא דארעא דישראל ועם רבב"ח), היה מקודם שהזר בתשובה לסמים כדאי' בחז"ל (ב"מ פ"ד ע"א), והיינו דמכיון שהיה מיועד לבוא לדרגה כל כך גבוהה בנקיון בעניני ממון תקף אותו יצרו בתוקף ע"ז וכנ"ל].

ג] והוסיף מו"ר שאף שדברי הבעש"ט הנ"ל נאמרו על ענין סור מרע (ודריש הקרא "את אשר ידבנו לבו" לגרעותא), יש לפרש את הקרא כפשוטו מעין זה לגבי עשה טוב (ואשר ידבנו לבו לטיבותא), שהסימן שעל ידו יכול אדם לדעת איזו מידה טובה או מצוה היא עיקר תפקידו ותיקונו שלשמו ירד לעוה"ז ושאותה עליו לתקן במיוחד, נרמז בפסוק "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", היינו שבענין עשה טוב עליו לעבוד על הדבר הטוב שרואה שלכו חושק אליו במיוחד יותר משאר עניני העש"ט, שזהו סימן שזה חלקו המיוחד בעבודה"י ושם יראה הצלחתו המיוחדת (וכדאי' כעיי"ז מהאריז"ל (ספר הגלגולים פרק ד' וכעיי"ז בשער הגלגולים הקדמה ט"ז) לפרש עפ"ז מאמר חז"ל (ע"ז י"ט ע"א) "אין אדם לומד תורה אלא ממקום שלכו חפץ", שיש מי שלכו חפץ יותר בפשט, ויש שחפץ יותר ברמז או בדרוש או בסוד, שהכל הוא כפי מה שחסר לו בגלגול זה. וכן מבאר שם האריז"ל מאמר חז"ל (שבת קי"ח ע"ב) "אבוך כמאי זהיר טפיו" שהצדיקים היו יודעים איזה מצוות חסרות להם בגלגול זה והיו נזהרים בהם יותר מאחרות (והיינו במצוות שאינן מחובת הגוף כמו שמפרש שם). ובספרי חסידות חב"ד (ספר המאמרים תש"ח עמ' 240 וספר השיחות הת"ש עמוד 22) הביאו שקבלה בידם רבי מרבי עד הבעש"ט שפירש ד"זהיר טפיו" מלשון **זהיר ואור**, והיינו שהיו רואים האמוראים איזו מצוה מאירה וזוהרת

יתקן אותם לא פעל התכלית שעבורה ירדה נשמתו [וכמ"ש בזה"ק שם דברים הריפים במי שחסרה לו הידיעה הנצרכת וז"ל "תא חזי כל בר נש דאזיל בההוא עלמא בלא ידיעה אפילו אית ביה עובדין טבין סגיאין מפקין ליה מכל תרעי דההוא עלמא, פוק חמי מאי כתיב הכא 'הגידה לי' – אימא לי רזין דחכמתא עילאה איך אנת רעי ואנהיגת בההוא עלמא עילאה, אוליף לי רזין דחכמתא דלא ידענא ולא אוליפנא עד הכא בגין דלא אחוי בכיסופא בגו אינון דרגין עילאין דאנא אעיל בינייהו דהא עד הכא לא אסתכלנא בהו (ר"ל הנשמה אומרת כך למלאך יופיא"ל המעלה אותה למעלה, הגידה לי אתה תגלה לי רזין עליונים כי לא זכיתי אליהם בעוה"ז ולא רציתי לרדוף אחריהם), תא חזי מאי דכתיב 'אם לא תדעי לך היפה בנשים' – אם אנת אתיא בלא ידיעה ולא אסתכלת בחכמתא עד דלא תיעול הכא ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה – 'צאי לך' – לית אנת כדי למיעל הכא בלא ידיעה". ומסיים הגר"א שאחר שנסתלקה הנבואה מישראל "היה רוח"ק בישראל ואיש רוחו הוא יודיענו איך להתנהג ורוח הקודש יש לכל אדם ואדם".

היאך נדע בזמנינו כל הדברים שחייב אותנו הזוה"ק לידע

[ז] אולם הגר"א לא מבאר מה נעשה היום אחרי שפסקה אף רוח"ק מישראל ואין איתנו יודע עד מה, שלכאוף אין לנו דרך לידע את כל הפרטים הרבים שכתב הזוה"ק שעלינו לידע ולהשיג בפרטות. שאף שאנו יכולים לידע קצת סימנים מה עלינו לתקן בגלגול זה (וכמו הסימן שהבאנו לעיל מהבעש"ט), אך אלו רק סימנים כלליים על איזה ענינים עלינו לעבוד ומה עלינו לתקן, ולא הדרכה בפרטות על אופן העבודה והתיקון, ואין זה כבזמן הנביאים שהיו מלמדים לכל אחד

אתברי (מאיזה עולם ומאיזה פרצוף נשרש או נשתנה מפני אריה לפני שור או לפני אדם או לפני נשר, ואיזה מקומו למעלה שנהצב ממנו במרכבה שצריך לתקן המקום ההוא כדקא יאות) ומאן אתי (ר"ל מאיזה אבר של אדם הראשון יש כנגדו אבר הזוהמא של אדם בליעל שקבל זוהמת הנחש שבאה על חוה) ולאן יהך (ר"ל אם הוא מעיינין דמרכבה דהיינו מארי דעיינין או מארי דאודנין או מארי דצואר וכיוצא בזה איברים של השיעור קומה כנודע שמוכרח ללכת שם אל מקורו) ותיקונא דגופא היאך אתתקן (סוד הפרצופין של אריך אבא ואמא המתקנים ז"ן, וסוד התיקונים הצריכים אל המועדים והתפלות וסוד השבת ורזי המצוות, ועיקרו הוא שידע סוד בריאת תיקון גוף ז"ן בעולם התוהו ובעולם התיקון ודחיית הפרקים בכל יום ויום של תרין מוחין ותרין עטרין), והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכולא, וחד למנדע ולאסתכלא ברזין דנשמתיה מאי היא הא נפש דביה ומאן אתיא (מאיזה אבר או מאיזה ניצוץ) ועל מה אתיא בהאי גופא טפה סרוחה דהיום כאן ומחר בקבר, וחד לאסתכלא בהאי עלמא ולמנדע עלמא דאיהו ביה (שכולו איהו סודות נפלאות) ועל מה אתתקן (פירוש על מה קאים עלמא), ולבתר ברזין עילאין דעלמא דלעילא לאשתמודעא למאריה, וכל דא יסתכל בר נש מגו רזין דאורייתא".

תפקיד הנביאים הרבים שהיו בעם ישראל
[ו] ואמר בשם הגר"א (בביאורו למשלי מ"ז, ד') שע"כ היו כ"ב הרבה נביאים בעם ישראל, כדאי' בחז"ל (מגילה י"ד ע"א) "הרבה נביאים עמדו להם לישראל כפלים כיוצאי מצרים, אלא נבואה שנצרכה לדורות – נכתבה, שלא נצרכה – לא נכתבה", שעיקר נבואתם של כל אותם הנביאים היתה לגלות לכל אחד מישראל כמה תהא עבודתו את השי"ת בפרטות ועל איזה דברים מיוחדים ירדה נשמתו להאי עלמא שאם לא

והיה העולם בשמי מרום, ואחר כך יהיה הקב"ה ויהיה זה כענין 'נפשי יצאה בדברו' שמתו כולם כשמעם שתי דברות מן הקב"ה והלך מהם זוהמת הנחש, ואז ידבק בו הקדושה מאור והמים העליונים אשר כל רואיה מתחכמים ותכף היו זוכים לרוח הקודש ואין כל בריה יכולה לשלוט עליהם" עכל"ק.

[ח] ותו הדרא קושיא לדוכתא מה יעשו רוב בני עתה, שלא זכינו עדיין למנהיג וגדול הדור שילמד את כולנו איך נזכה להיות מיורדי המרכבה, וכי ח"ו לא נזכה לתקן את מה שעלינו לתקן בעוה"ז [ועי' בעמק המלך (שם) שכותב שאין האדם יכול לתרץ עצמו בעמדו בדין לפני הקב"ה שלא היה ביכולתו לידע כל הדברים הנ"ל (וזל"ק "ואם משיב לא נביא אני לידע נסתרות כאלו מה שהיה לי לתקן, לכן אומרים לו 'צפית במרכבה' ומצוה הוא, אם היית דוחק שערי ג"ע כתענית וברחמים היו פותחים לך ע"י אליהו ז"ל)]. וביאר מו"ר שאמנם עלינו להשתוקק שיחזור גילוי הנבואה לישראל ולבקש ולהתחנן להשי"ת על זה, וכמ"ש הרמב"ם באגרת תימן שתחזור הנבואה לפני ביאת משיח צדקנו, וישלח לנו השי"ת גדול הדור ומנהיג שבבחי' נביא אמת שילמד לכל אחד מבנ"י כל הדברים הנ"ל, וכמ"ש כע"ז רביז"ל בלקו"מ שעל כל אחד לבכות בכיה גדולה לפני השי"ת שישלח לנו מנהיג גדול אמיתי כדוגמת משרע"ה שיוכל ללמד אותנו פרטי כל הנבראים וכו', שידיעה זו היא אחת מהידיעות הנצרכות לנו מהזוה"ק הנ"ל, וכ"ש שעלינו לבקש ולהתחנן עבור ידיעת פרטי תיקון גופינו ונשמותינו כנ"ל, וכשאנו מצדינו נשתוקק ונבקש מהשי"ת על זאת אזי נזכה לבחי' "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", דמכיון שאנו עשינו כל אשר ביכולתנו לפי כוחנו יקויים בנו הקרא

תיקונים פרטיים מיוחדים (ודוגמא לתיקונים פרטיים מצינו אצל הצדיקים הגדולים יחידי הדורות כרבינו האריז"ל וכן רביז"ל שמוכא שהיו נותנים לכל אחד תיקונים מיוחדים ופרטיים, רבינו האריז"ל בשמות ויהודים, ורביז"ל בהנהגות והדרכות פרטיות). וכחיוס חסרה לנו ידיעת התיקונים המיוחדים שאנו צריכים לעשות, וכ"ש שאין אנו יודעים שאר הענינים שמנה שם הזוה"ק, ואם כן איך נקיים חובתנו זו. ואמנם הזוה"ק מסיים דאת "כל דא יסתכל בר נש מגו רזין דאורייתא", היינו שאת כל הדברים ידע האדם מתוך ההסתכלות בסודות התורה. אך מובן שאין הכוונה שע"י לימוד ספרי הסוד ביבשות ישיביל לדעת תיקונו, אלא רק אם יזכה ע"י לימוד סודות התורה לדרגה של יורדי המרכבה, וכמו בדורות הראשונים שזכו כל החכמים גדולי ישראל להיות מיורדי המרכבה כמ"ש בעמק המלך (שם) וזל"ק (בקיצור קצת) "כל החכמים גדולי ישראל היו צופים במרכבה, רבי נחוניא בן הקנה צפה במרכבה וגם רבי עקיבא ע"ה ורבי אליעזר הגדול, ומהם תיקה לשאר ת"ח שהיתה כה ויכולת בידם להיות צופה במרכבה ורצונו של הקב"ה בכך אם יש לנו מנהיג וגדול הדור שילמוד לתלמידיו איך יעשו ולא יענשו מן השמים, כי הוא צריך לטהר עצמו מכל חטאת ועון ואשמה הן בגלגול זה הן בגלגול ראשון, וצריך להשביע המלאך הממונה על זה כידוע אצלינו, וצריך להפריד הזוהמא שקבל מצד חטא אדם הראשון ומצד חטאיו על ידי השבעות, ואם ירצה יכול לעשות כל תיקוני התשובה ואז יהיה נקי ולא יצטרך אל השבעת המלאך, אבל על כל פנים צריך לידע ע"י השבעה איזה ניצוץ הוא ומה יש לו לתקן, כי לא די בידו מה שהתענה ועשה תשובה, וצריך לידע אותם השמות שקלקל ואח"כ יהיה צופה במרכבה ותלך ממנו כל זוהמתו בנפלו נרדם מת לפני מי שאמר

שבקדשי גבוה נהיה הדבר קנוי לה' ללא קנין, דלשימת רש"י (קידושין מ"א ע"ב ד"ה שכן ישנן במחשבה) משמע בפשטות שבגמירות לב במחשבה לבד נקנה הדבר להקדש (וכלשון רש"י "גמר בלבו לומר שור זה עולה הרי הוא עולה"), משא"כ משמעות לשון הרמב"ם (הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ב כפי שדייקו בלשונו כמה גדולי האחרונים, ה"ה הצפנת פענה הל' נזירות פ"א ה"ג, שו"ת אחיעזר יו"ד סי' מ"ט אות ה', גלוני הש"ם לר"י ענגיל קידושין מ"א ע"ב בשם ספר עצי בשמים, וזכר יצחק סי' נ"א אות ג') דמחשבה שבלב לבד לא מספיקה בכדי לעשות מציאות של הקדש על הבהמה, שאין נהיית הבהמה עולה ללא אמירה בפה דוקא (כלשון חז"ל במס' קידושין פרק א' מ"ו "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט דמיו"), אלא דכיון שחשב בלבו להביא עולה הרי יש עליו חיוב מדין נדר להקדיש אח"כ בפיו בהמה לעולה (וכן היא דעת המאירי במס' חגיגה דף י' ע"א, והרדב"ז בשו"ת ה"ב סי' תת"ב ועו"פ) [וכן הוכיחו גם מהרמב"ם בפ"א מהל' איסור'מ ה"ב, דסתם הרמב"ם דהמקדיש בהמה בע"מ לוקח על הקדישו, ומבאר הלח"מ דהוא משום דהוי לאו שיש בו מעשה "דבדיבורא עביד מעשה דעושה מחולין קדשים", ואם הוי ס"ל לרמב"ם שיש אפשרות להקדיש גם במחשבה הו"ל לפרש דלוקח רק כשהקדישו בפיו ולא כשהקדישו במחשבה שאז הוי לאו שאין בו מעשה, וש"מ דא"א להקדיש ללא דיבור].

ב' הדרכים לבוא להשראת שכינה

באותיות המחשב ואותיות הדיבור

[י] וביאר בזה בענינינו דאלו ואלו דא"ת, דבכדי להתקרב ולהיות בבחי' הקדש המוקדש להשי"ת בעינן ב' הדרכים הללו, ראשית גמירות הלב, היינו שמושך עצמו בלבו ופונה אל השי"ת בלבו בכל עת, ואח"כ אמירה לגבוה, היינו שאת גמירות לבו

"לא ימנע טוב להולכים בתמים" (תהילים פ"ד, י"ב), ו"קרוב ה' לכל קוראיו" וגו' (שם קמ"ה, י"ח) "ומשחרי ימצאונני" (משלי ח', י"ז) "ומבקשי ה' יבינו כל" (שם כ"ה, ה'), שכל אחד שגומר בלבו שיהא רק בבחי' "לעשות רצונך אלוקי חפצתי" (תהילים מ', ט') ופונה לה' בפיו ומבקש ללא הרף "הורני ה' דרכך אהלך באמתך" וגו' (שם פ"ג, י"א) "הודיעני דרך זו אלך" וגו' "למדני לעשות רצונך כי אתה אלוקי רוחך טובה תנחני בארץ מישור" וגו' (שם קמ"ג, ח"י), ושופך נפשו תמיד לפני השי"ת באמרו "אל תמשני ואל תעזבני אלקי ישעי וגו' הורני דרכך ונחני באורח מישור" (שם כ"ז, ט"ו-י"א), פועל בגמירות לבו הטובה ובבקשותיו ובתפילותיו שיסבב השי"ת עמו סיבות לטובה ויביא אותו בכל מיני דרכים לזכות לקיים ולעשות את התיקונים והמצוות הפרטיים הנצרכים במיוחד עבור תיקון נשמתו, ויקיים בו הקרא "נשמת שד-י תבינם" (איוב ל"ב, ח'), שנשמתו תלמד אותו את הדרך המיוחדת בשבילו. וענין זה נרמז גם בקרא "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" וגו' הנ"ל, שמרמז על ענין הפניה להשי"ת בנדבת וגמירת הלב ובעבודה שבלב זו תפלה, שילמדנו איך יזכה לבוא לבחי' "ויקחו לי" - ליקח אותו ית' כביכול, ולזכות ל"ושכנתי בתוכם" - "בתוך כל אחד", שיהא הוא מרכבה לשכינה, ובוה יזכה כל איש להרים את תרומתו הפרטית שהוא צריך להרים לה' ולבנות בזה את חלקו הפרטי המיוחד במשכן ה'.

מח' הראשונים אם הקדש חל במחשבה ובגומר לבו או דבעינן להוציא ההקדשה

בפה

[ט] והסמיך לזה את המח' הראשונים עה"פ "כל נדיב לב" (שמות ל"ה, כ"ב) דילפינן מיניה (שבועות כ"ז ע"ב)

"לעשות עצמו כסא ומרכבה לשכינה הקדושה" (כמ"ש האריז"ל ביהוד המרכבה שבשער רוח הקדש יהוד כ"א), שיש צדיקים שכתבו לכוין ענין זה באופן דמחשבות קדושות שהן בחי' אותיות שבמחשבת, ויש צדיקים שתיקנו להתפלל ע"ז בפה "יה"ר שאזכה להיות מרכבה לשכינה", או נוסח בפה "הריני עושה עצמי כסא ומרכבה לשכינה" (וכדא"י בספה"ק דרכי צדק בא"ב הראשון אות כ"ז בשם רבו הר"א מליז'ענסק זי"ע שאפי' אלף פעמים ביום יאמר כן ומקדש עצמו בזה כמו בסיגופים ותעניות), והיינו כנ"ל דיש להשתמש בב' הדרכים, דרך המחשבה ודרך הדיבור, שהן ב' גילויי השכינה. וכל צדיק גילה הדרך שקרובה יותר לפי בחינתו, דהאריז"ל גילה לכוין זאת בדרך היחודים שאותם ניתן לעשות רק בהתפשטות הגשמיות (כמ"ש השמן ששון ועוד) ובבחי' שורש רחל בחכמה עליונה שהיא בבחי' הנבואה וההשראה העליונה, והבעש"ט הק' גילה לעשות כן בדרך מחשבות קדושות והשתוקקות שבלב, שזו הדרך למי שאינו בדרגה זו של התפילות הגשמיות שבבחי' החכמה, וע"י השתוקקות ומחשבות קדושות שבלב הוא מתקשר לבחי' גילוי השכינה בדרך לאה (שבבחי' אותיות המחשבה ועלמא דאתכסיא), ודרך זו עדיין בבחי' דרך נשמות האצ"י, וכידוע שלאה אינה יוצאת מעולם האצ"י, והר"א הוסיף לגלות דרך לנשמות שבבחי' המלכות היוצאת מהאצ"י ויורדת לבי"ע, שאין ביכולתן להשתוקק תמיד בלבם לזכות להיות מרכבה לשכינה, ע"כ ישתמשו באותיות הדיבור, וכנ"ל שרחל (שהיא בחי' אותיות הדיבור) יורדת ומולכת על הבי"ע, שע"י שיאמרו אלף פעמים ביום כן, יוכלו לזכות ג"כ למדרגה העליונה להידבק ולהתקשר בשכינה שתחזור ותעלה אותם לעולם האצ"י.

הוא מוציא בפיו בתפילות ובדיבורים להשי"ת, ואף בדיבורי התורה שלומד שמכיון שלבו נמשך בהם להשי"ת ע"כ כל דיבור תורה שמוציא מפיו הוא קריאה שקורא להשי"ת, שכל התורה שמתויו של הקב"ה וכפירוש התניא (ליקוטי אמרים סוף פל"ז) שזהו "הקורא בתורה" היינו שקורא בתורה להשי"ת שיפנה אליו, ובב' דרכים אלו בודאי הוא נקנה להשי"ת ומתקדש אליו.

יא] וביאר שב' הדרכים הללו הן בבחי' ב' דרכי השכינה דלאה ורחל, וכמבואר בספרי חסידות הב"ד שלאה היא כנגד בחי' 'אותיות שבמחשבה' (והיינו פניה שבלב לה, וכידוע ששליש העליון שבלב שייך לבחי' לאה), ורחל היא כנגד בחי' 'אותיות שבדיבור' (שפונה לה' בדיבורים קדושים) [ואמר מו"ר שיש בזה אריכות גדולה לפרש את ענין כח הדיבור, ומדוע אותיות הדיבור שייכות לבחי' רחל, וביאר קצת שבאמת עצם כח הדיבור נוגע במקומות ושורשים עליונים נוראים, ומש"כ בספרי הב"ד שאותיות הדיבור שייכות לבחי' רחל קאי על אותיות הדיבורים שלא נודככו לבחי' האצ"י ונמצאות עוד בבי"ע, ורחל היא היורדת מאצ"י לבי"ע למלוד על הבי"ע, אך באמת שורש אותיות הדיבור הוא מהחכמה העליונה כמ"ש בתניא באגה"ק (דף ק"ז) בבחי' אבא יסד ברתא, ויש לדיבור שורש גבוה בכתר, והיינו בדעת דעתיק המלוכש בפה דאריך, ובשורש השורשים משתלשל הדיבור מהמלכות העליונה ביותר הננוזה ברדל"א, ואכמ"ל בכ"ז], וע"כ כדי להיות מרכבה לשכינה בשלימות יש להשתמש בב' הדרכים כנ"ל.

יב] ובה מובן גם הא דאשכחן בספה"ק לענין העבודה הנשגבה

שורש מח' רש"י והרמב"ם עפ"י אחיותם בעליונים

יג] והוסיף מו"ר לבאר שורש מח' רש"י והרמב"ם הנ"ל עפ"י אחיותם בספ"י העליונות, דרש"י שדרכו היא דרך הפשט ("פשוטו של מקרא") שהיא כנגד ספ"י המלכות וכמרומוז בשמו שלמה המלך ישראל (וכידוע שפרד"ם התורה כנגד חו"ב וזו"ן, והפשט כנגד הנוק' – מלכות), וכבר האריך מו"ר בכ"מ לבאר שחיצוניות המלכות נבנית מאימא (ספ"י הבינה) שקשורה לבחי' לאה [כדאי' מהאריוז"ל שלאה היא מלכות דאימא], ולאה הרי היא בבחי' אותיות המחשבה [וע"כ נקראת לאה 'עלמא דאתכסיא' (זוה"ק פר' ויצא דף קנ"ד ודף קנ"ה ובעו"מ) שבבחי' אותיות המחשבה המכוסות], וע"כ ס"ל לרש"י שבמחשבה לבד חל ההקדש.

יד] משא"כ הרמב"ם שנקרא ע"ש משרע"ה, וכידוע שנאמר עליו "ממשה עד משה לא קם כמשה" – שהאיר אצל הרמב"ם בחי' יסוד אבא – אור החכמה, שזהו האור דמשרע"ה, וע"כ זכה לכתוב חיבור "משנה תורה" שקיבץ בתוכו את האור השרשי של כל התושבע"פ, שחיבור כזה א"א לחבר אלא בהשראת רוח הקודש כמו שהעידו ע"כ צדיקים, היינו בהארת אור החכמה (הנקרא 'קודש') שהוא האור הפשוט הכולל את כל התורה כאחד, שרק מכח השראת האור הנבזה הזה שייך לחבר חיבור הכולל את כל התושבע"פ כחיבור הרמב"ם, ומכיון שהרמב"ם קשור בשרשו לאור החכמה, הרי הוא קשור לבחי' פרצוף רחל, שהרי אבא (הכמה) יסד ברתא (רחל), שבחי' רחל היא בחי' אותיות הדיבור וכנ"ל [וכמבואר בתניא באגה"ק דף ק"ז דאותיות הדיבור מתייחסות דייקא אל אור החכמה שהוא בחי' אור שלמעלה מהבנה

והשגה בשכל, משום שא"א להבין בשכל מדוע אותיות אלו שייכות למבטא שפתיים זה ואיך הן נוצרות], וע"כ הרמב"ם שבבחי' פרצוף רחל (ששרשו מהכמה כנ"ל) שהוא בבחי' אותיות הדיבור ס"ל שהתקדש נהיה דוקא באותיות הדיבור.

טו] אולם הוסיף דבזכרוננו מלפני שנים רבות דאחד מגדולי האחרונים מפרש שגם לשיטת רש"י לא נהיה ההקדש אלא ע"י דיבור ולא במחשבה (וכן כתב באגרות שבספר לקוטי לוי יצחק עמוד ד"ש), ומפרש בעומק שמש"כ רש"י "גמר בלבו לומר שור זה עולה" וכו' הכוונה שההקדש חל ע"י האמירה שאמר אח"כ ולא ע"י גמר הלב, דאל"ה הו"ל לרש"י לכתוב 'גמר בלבו שיהא שור זה עולה' ולמה הוסיף תיבת 'לומר', אלא דגמר בלבו לבד לא מהני בלא דיבור, וגמירות הלב פועלת רק שיהא עליו חיוב לומר. והסביר שיטה זו עפ"י פנימיות עפ"י מש"כ כמ"פ שאף שחיצוניות המלכות נבנית מאימא, אך בפנימיות קשורה המלכות לספ"י החכמה (בבחי' "אבא יסד ברתא", שפנימיות המלכות היא מאבא דייקא), וע"כ בעומק ובפנימיות דברי רש"י ישנה משמעות לפרש שגם רש"י סובר כשיטת הרמב"ם שקשור לבחי' החכמה שבבחי' פרצוף רחל (אותיות הדיבור וכנ"ל).

חיבור ב' דרכי גילויי השכינה דלאה ורחל כנראה מספח"ק יפוש"ה

טז] ונחזור לעניין שבאמת אלו ואלו דא"ח ובעינין להשתמש בב' הדרכים הנ"ל דהמחשבה והדיבור שהן ב' הדרכים של רחל ולאה, שהן בבחי' ב' הדלתות שבהן עולים ונכנסים בשערים העליונים. וכדאי' מהאריוז"ל שהאות ס' הסתומה שבפס' "למרבח המשרה" (ישעיהו ט'

ואמתית, שאתה היחיד ומיוחד ושאתה בראת כל העולמות עליונים ותחתונים לאין תכלית למספרם, ושאתה היה הוה ויהיה, ואני ממליך אותך ית"ש על כל אבר ואבר שלי, לשמור ולעשות מצות תורתך הקדושה, וגם אני ממליך אותך על בני ועל בני בני עד סוף כל הדורות, שאצוה את בני ובני בני שיקבלו עליהם את עול מלכותך ואלהותך ואדנותך, וגם אצוה להם שיצוו גם הם את בניהם ובניהם לבניהם עד דור אחרון, שכולם יקבלו עול מלכותך ואלהותך ואדנותך עליהם" (וביאר מו"ר שאמנם הנהגת כל ישראל להוסיף אותיות המהשבה, ובפרט באמירתם ד' דאחד, כל אחד כפום דרגה דליה, וכדאי בשו"ע שאין להאריך באמירת ה' דאחד, אלא שאהרי שיאמר ד' דאחד יאריך ויכוין ככוונת היחוד וכו', וזה מתאים לכוונת הארז"ל שמפרש ככוונת אות ד' ד"אחד" דקאי על השכינה, וכתב שנהיו שם רחל ולאחרי לבחי' אחת, וזה מתגלה בחיבור באותיות המהשבה לאותיות הדיבור כנ"ל), ובשער ח' פרק ד' בכוונות תפילת ערבית של שבת כתב "ובחתימת הברכה בא"י מקדש השבת יכוין במחשבתו בזה"ל 'אני נותן לך יתברך שמו שבה והודאה גדולה על המתנה הגדולה שנתת לנו עם קדוש, היא שבת קודש, ואף שיד שכלי קצרה מהשיג הטובה הגדולה ומתנה מרובה זו עד תכליתה, אני מאמין באמונה שלימה ואמתית בדברי חז"ל כמ"ש בגמרא הקדושה אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל לך והודיעם ע"כ, ויתן הודאה זו במחשבתו בשמחה עצומה".

עוד דוגמא לחיבור הנ"ל מהפירוש שבסידור ברדיטשוב המיוסד על ד' כוונות שבבחי' אותיות המהשבה

יח] והביא מו"ר דוגמא נוספת לחיבור אותיות שבמהשבה לאותיות

(ו) צריכה להיפתח לשני דלתין ולשני צירין וכו', והיינו שהני דלתין הם שתי דלתות שבהם נכנסים ועולים בעולמות עליונים, ואלו ב' הדלתות הן ב' גילויי השכינה דרחל ולאחרי הנ"ל, שהשכינה היא בחי' הדלת והכניסה לעולמות, שהיא מכנסת ומעלה את האדם לעולמות העליונים (וזהו ענין האות הסתומה שבקשר של ראש לשיטת האר"י שמורכבת משני דלתין שכנגד ב' אותיות ד' דרחל ולאחרי, ואכמ"ל). והיינו דבכדי לזכות להתקשר עם השכינה הק' בשלימות (בבחי' "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" וגו') יש להשתמש עם ב' הדרכים דב' הדלתות הנ"ל דהדיבור והמהשבה, היינו שיש להרבות לדבר כל הזמן דיבורים קדושים לה' של תורה ותפילה כנ"ל, וגם יש לחבר לבחי' הדיבור את בחי' אותיות המהשבה.

יז] וביאר דאין הכוונה לכוונת פירוש המילות לבד, אלא הכוונה כעין דרכו של ספה"ק יסוד ושורש העבודה שבכל מקום בתפילה כותב שיש לכוין במחשבתו מחשבות קדושות שמעין הענין, כגון במקומות שמתארים שבה וגדלות השי"ת יש לחשוב מחשבות של השתוקקות לה' במסי"נ מרוב אהבת ה' או מחשבות שיתפעל במחשבתו מגבורות ה' וכדו', וכידוע לכל לומדי הספה"ק יסושי"ה שכל ספרו הק' בנוי על יסוד זה של צירוף והוספת מחשבות של אותיות המהשבה שבלבו לתוך תיבות התפילה, שזהו בחי' חיבור לאה – אותיות המהשבה לרחל – אותיות הדיבור [ונעתיק ב' קטעים מספה"ק הנ"ל (לדוגמא בעלמא מתוך מאות דוגמאות), שבשער ד' פרק ה' בכוונת פס' ראשון של שמע כתב זול"ק "תיכף משיסיים תיבת אחד יכוין במחשבתו בשמחה עצומה עד מאוד בכל עוצם כוחו בזה"ל 'אני מאמין באמונה שלימה וברורה

שבדיבור מפירוש "כתר נהורא" שבסידור 'תפילה ישרה' המכונה 'סידור ברדיטשוב' ונודע לשבח ולתהילה בחצרות הקודש וקילסוהו גדולי הצדיקים [שנסח התפילה שבו הוגה ע"י הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניץ בן המגיד הק' מזלאטשוב זי"ע, והפירוש שעליו חיברו הרה"ק ר' אהרן מזליחוב זי"ע מלקט הליקוט דהספה"ק כתר שם טוב ואור הגנוז לצדיקים ועו"ם, שזכה לשמש את כל תלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע, וזכה לקבל הסכמות לפירוש הק' משלשה צדיקי עולם הרה"ק הרלו"צ מברדיטשוב (שכתב בהסכמתו דברים נפלאים וז"ל "וכל הכוונות שבסידורים הם קודש, וזאת הכוונה של שויתי ה' היא קודש קדשים, שכולו יראת ה' וקיבול עול מלכות ה' ורוממות א-ל להמליך את ה' בשמים ובארץ וד' רוחות העולם והוא הרב פיפות להכרית הקליפות ולטהר העולמות, וכמה שבחין שבחו חכמי הוזה"ק להרעיא מהימנא על הק"ש ובשכמל"ו, כל שכן בסידור זה שכולו נתיסד על כוונה זו") והרה"ק המגיד מקאז'ניץ זי"ע (וז"ל "כי טוב הוא - כוונות פשטיות לקיים שויתי ה' כו' בשעת תפילה, וכולו יראת ה' וקבלת עול מלכות ה' אשר ראוי לקיים זה כל היום כל שכן בשעת תפילה") ומהרה"ק החוזה מלובלין זי"ע (שגם הוא כתב בהסכמתו הפלגה גדולה וז"ל "ומרומו בתיקוני זוהר בכמה אתר שיהיה בעולם סידור ובכוונות בעקבות משיחא").

יט] דהנה כל הפירוש הק' הנ"ל מבוסס על כוונת "שויתי הויה לנגדי תמיד", ומבאר בפירושו בכל קטע בתפילה איך להתבונן בו וללמוד ממנו ארבעה ענינים שהם יראת ה', ואהבת ה', ודבקות בה' (שקורא לזה תהלות ה') וכן לכיין שתהא התפילה באופן שתהא רוח"ק מדברת מפיו, שארבעה ענינים אלו הם כנגד ארבע אותיות שם הויה, וכשעוסק בד' ענינים אלו מקיים פנימיות הענין של "שויתי הויה לנגדי

תמיד" [וכמו שמפרש שם בהקדמתו הק' לפירוש, שד' האותיות של שם הויה הן כנגד ד' יסודות העבודה הנ"ל, כוונת יראת ה' (שכנגד ו' דשם הויה, שהיראה בבחי' ביטול בבחי' אין - שבבחי' החכמה, כמאמר הפסוק באיוב כ"ה "הן יראת ה' היא חכמה") וכוונת אהבת ה' (שכנגד ה' ראשונה דשם הויה - שהיא ספי' הבינה שהיא אש האהבה העולה למעלה, כמ"ש שם "כיין אדם לקדש את הספר ואת התיבות והפסוקים, והאותיות שאומר ולומד או מתפלל כיין כאילו האותיות הם ענני שמיא והעננים נושאים את התורה והתפילה ופורחים לאר"י ולירושלים ולביהמ"ק ולשער השמים, וכ"ז ע"י כוונת אהבת ה' כי כל עליה היא בחי' אהבת ה'"), וכוונת תהלות ה' (שכנגד אות ו' דשם הויה, וכמ"ש שם שנתן ה' כח באותיות התורה והתפילה, שהם סוד י-ה כנ"ל, שמי שילמד ויתפלל אותם בדחילו ורחימו תהיה נמשכת לו המרכבה של ממ"ה הקב"ה, ונתעלה הוא ותורתו לשמים כמו אליהו הנביא זל"ט שעלה בסערה השמימה, ועי"ש שמבאר באריכות שהאותיות נמשלות לסוסי אש הנושאים את המרכבה, והיינו שכמו שהאותיות פורחות ועולות למעלה כך הן גם נושאות ומגביהות את האדם המוציא אותן בפיו בדור', שע"י הדיבורים באותיות התורה ותפילה בדחילו ורחימו זוכה לסוד הדבקות בעליונים, שבחי' הדבקות בעליונים היא כנגד אות ו' שבשם הויה - סוד הו"א) והכוונה "שיכוין כאילו מדבר ברוח הקודש" (שכנגד אות ה' אחרונה של שם הויה, וכמו שמבאר שם מספה"ק שערי קדושה למהרה"ו "שיסיר כל מהשבותיו מעניני עוה"ז אלא ידמה ויצויר לעצמו כאילו עולה בעולמות העליונים, וכיין לקבל אור מאותה הנקודה אשר שורש נשמתו נאחזת שם וכו' וכיין להוריד האור דרך ירידה ממדרגה למדרגה עד שיגיע האור ושפע ההוא אל נפשו השכלית שבגופו וכו' עד שיוכל לדבר ברוח"ק כמ"ש ר' ד"ר בי מילתו על לשוני" עי"ש, וכידוע שזו הרוח"ק היוצאת מפיו היא כנגד ה' אחרונה דשם הויה הנקראת מלכות - פה).

שבדיבור מפירוש "כתר נהורא" שבסידור 'תפילה ישרה' המכונה 'סידור ברדיטשוב' ונודע לשבח ולתהילה בחצרות הקודש וקילסוהו גדולי הצדיקים [שנסח התפילה שבו הוגה ע"י הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניץ בן המגיד הק' מזלאטשוב זי"ע, והפירוש שעליו חיברו הרה"ק ר' אהרן מזליחוב זי"ע מלקט הליקוט דהספה"ק כתר שם טוב ואור הגנוז לצדיקים ועו"ם, שזכה לשמש את כל תלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע, וזכה לקבל הסכמות לפירוש הק' משלשה צדיקי עולם הרה"ק הרלו"צ מברדיטשוב (שכתב בהסכמתו דברים נפלאים וז"ל "וכל הכוונות שבסידורים הם קודש, וזאת הכוונה של שויתי ה' היא קודש קדשים, שכולו יראת ה' וקיבול עול מלכות ה' ורוממות א-ל להמליך את ה' בשמים ובארץ וד' רוחות העולם והוא הרב פיפות להכרית הקליפות ולטהר העולמות, וכמה שבחין שבחו חכמי הוזה"ק להרעיא מהימנא על הק"ש ובשכמל"ו, כל שכן בסידור זה שכולו נתיסד על כוונה זו") והרה"ק המגיד מקאז'ניץ זי"ע (וז"ל "כי טוב הוא - כוונות פשטיות לקיים שויתי ה' כו' בשעת תפילה, וכולו יראת ה' וקבלת עול מלכות ה' אשר ראוי לקיים זה כל היום כל שכן בשעת תפילה") ומהרה"ק החוזה מלובלין זי"ע (שגם הוא כתב בהסכמתו הפלגה גדולה וז"ל "ומרומו בתיקוני זוהר בכמה אתר שיהיה בעולם סידור ובכוונות בעקבות משיחא").

יט] דהנה כל הפירוש הק' הנ"ל מבוסס על כוונת "שויתי הויה לנגדי תמיד", ומבאר בפירושו בכל קטע בתפילה איך להתבונן בו וללמוד ממנו ארבעה ענינים שהם יראת ה', ואהבת ה', ודבקות בה' (שקורא לזה תהלות ה') וכן לכיין שתהא התפילה באופן שתהא רוח"ק מדברת מפיו, שארבעה ענינים אלו הם כנגד ארבע אותיות שם הויה, וכשעוסק בד' ענינים אלו מקיים פנימיות הענין של "שויתי הויה לנגדי

(ועד שיוכה לזה זוכה ע"י המחשבות הקדושות שבתוך הדיבורים הקדושים לבחי' יהוד עם השכינה היורדת אף למטה וכנ"ל). וע"כ מובן מפי מה שהפליגו כ"כ צדיקים בנשגבות השיבות פירוש הנ"ל [ויצא עתה פי' זה בהוצאה חדשה ומפוארת בבחי' קנקן חדש ומפואר מלא ביין ישן משוכה ובבחי' זה קלי ואנהו באותיות נאות וכו' המסייעות לכוונה].

כא] ואמר מו"ר דהנה לכאוי המעיין בפשיטות בפירוש הק' הנ"ל

יכול לתמוה על מה הפליגו כ"כ הצדיקים בגדלות ונשגבות זה הפירוש, שפירושו וכוונותיו נראים לכאורה ככוונות פשטיות, אלא דהמעייין שם בד' ההקדמות שכתב המחבר הק' לפירושו יבין ויראה שעמל בפירושו לפתוח דרך לזכות לבוא להידבק בעולמות העליונים ולהשרות רוה"ק על אלו שאין יכולים לזכות לזה בדרך היחודים הק' שגילה האריז"ל, ומצא עבורם דרך כוונה אחת כללית השייכת לכל אחד מישראל, והיא בכוונת שם הויה, שהוא השם הכללי ושם העצם, וכל נשמות ישראל מסוגלות להידבק בהשיות דרך כוונת שם הויה כי חלק הויה עמו, ורצה ללמד את בני' הדרך לעשות מכל התפילה כוונה ודבקות אחת של כוונת הויה, ואת כל היחודים הפרטיים שגילה האר"י הק' הכנים בתוך ד' אותיות שם הויה שהם כנגד ארבעה עניני כוונה והתכוונות המסוגלים לדבק את נשמת האדם בעליונים ולהשרות עליו רוה"ק והשראת השכינה.

ועי' עוד בהקדמה הב' שחילק ענין הכוונה בכללות לבחי' אור חוזר ואור ישר (שבבחי' שם הוה"י ושם הויה"ה כמדרן), שהוא הנקרא בלשון הקבלה העלאת מ"ן והורדת מ"ד, והיינו שיש לכיון בכללות בכל התפילה להעלות את כל התחתונים למעלה באור חוזר, שכולם יתבטלו ויעלו למעלה לאלקות, ואח"כ להוריד באור ישר גילוי אלקות בכל העולמות ולהוריד השכינה ונבואה ורוה"ק למטה, וכל יהודי יכול לכיון כללות כוונות אלו בדרך שלו באופן כללי בכל התפילה ובכל תיבה שבתפילה].

כב] והנה כל הכוונות הללו אינן פירוש האותיות והתיבות שבתפילה,

אלא הן בבחי' ה'אותיות שבמחשבה, ובבחי' אותיות הדו"ר הנסתרות שבלב האדם, שעליהן נאמר "הנסתרות לה' אלקינו" דקאי על הדחילו ורחימו הנסתרות בבחי' עולמות המחשבה המכוסים ונקראות עלמא דאתכסיא, והיינו דבחי' לאה (שהיא המלכות דבינה שבבחי' אותיות שבמחשבה) נותנת אותיות להדו"ר, שהיא מפרשת את עניני הדו"ר בכל מיני דרכים ואותיות שונות. וכשמעיינים בדרכים אלו בשעת התפילה ומחברים אותם לאותיות הדיבור שבתפילה הר"ז בבחי' יהוד לאה ורחל, שהוא יהוד שהגאולה תלויה בו, וכ"ש שאם יזכה יבוא ע"י הכוונות הכלליות האלו לבחי' התפשטות הגשמיות ויזכה עי"ז לבחי' יהודים עליונים בעליונים ולהידבק בשכינה שבעולם האצי'

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

